

РЕШЕНИЕ

№ 19012

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9722** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. К., чрез адв. К. от САК, срещу отказ с рег. № 513з-9991/21.08.2025 г., издаден от С. С. „За“ началник отдел „Миграция“ - СДВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалноправни разпоредби. Твърди се, че оспорващият е подал искане за продължаване на разрешеното му право на продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Необосновано, служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, посещавайки адреса, където жалбоподателят е заявил своето местожителство, че той не живее там, след като не са го намерили в момента на проверката. Посочено е, че административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. Не е ясно от кого са извършени проверките и какво отношение имат към него лицата, с които са разговаряли служителите на отдел „Миграция“ – СДВР. В случая е приложена декларация от наемодателя, видно от която същият е отдал на семейство К. собствения си имот под наем, познава ги лично и получава от тях уговорения наем. Твърди се, че от оспорващия не са изискани обяснения, което е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, съгласно чл. 35 от АПК. На последно място се излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да

представи доказателства за осигурено жилище. Няма изискване същият да пребивава постоянно на този адрес, така както се изисква от лицата, получили статут на постоянно пребиваващи – да пребивават на територията на страната повече от половината дни в рамките на една календарна година. В случая А. К. и съпругата му Т. К. са пенсионери, живеят в С. П., Р. Федерация и посещават България през по-студените месеци от годината, когато времето в страната е по-меко отколкото в родината им.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат К. поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт А. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материалноправните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Подробни допълнителни съображения са изложени в писмен вид. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 11.08.2025 г. А. К., гражданин на Руската Федерация, е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 103220, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, получило право на пенсия в друга държава. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Установено е, че А. К., гражданин на Руската Федерация е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 29.08.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните руски власти, с положен в него печат за влизане на територията на Република България, валиден до 18.07.2032 г., удостоверение за получена пенсия, договор и анекс към него за наем на недвижим имот, сключен между Р. А. А., като наемодател и А. К. и Т. К., като наематели, медицинска застраховка, за покриване на медицински разходи в България, валидна до 31.07.2026 г., декларация от Р. А. А., съгласно която същият като собственик на недвижим имот, с административен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] т. 6, ап. 20, предоставя имота за пребиваване на А. К. и Т. К. и извлечение от банковата сметка на А. К. в Българо-американска кредитна банка, видно от което към 07.08.2025 г. същият е разполагал със сумата от 752 828 долара.

Служители на отдел „Миграция” – СДВР са извършили на 19.08.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], ж.к. „М. 2“, [жилищен адрес] т. 6, ап. 20 (според докладна записка на л. 52) и са констатирани, че лицето не е установено там. При проведени разговори с В. Д. – съсед, тя е заявила, че не познава чуждия гражданин. Проведен е и разговор с А. Й. – домоуправител, който е заявил, че ап. 20 е необитаем от около пет години.

Приложена е и справка за пътувания на лице – чужд гражданин, видно от която А. К. е влязъл на територията на Република България на 04.05.2025 г. и е излязъл на 22.08.2025 г., като междуременно е регистрирано и друго влизане на 10.08.2025 г.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-88661 от 20.08.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на А. К., гражданин на Руската Федерация да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

В хода на съдебното производство е разпитан свидетеля Р. А. А., който е наемодател на А. и Т. К.. Същият заяви, че познава сем. К. от общи познати. През май 2024 г. разбрал, че търсят да наемат жилище и той им предложил апартамента си, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] т. 6, ап. 20. Те наели жилището за една година, с опция всяка година договорът да се продължава. Към момента те все още са негови наематели. Св. А. попълнил декларация, че е съгласен това да е техният настоящ или постоянен адрес. Прехвърлил им е партидите за ток, за вода и топлофикация. Те плащат наема веднъж в годината по банков път, а той следи за плащането на разноските, което става редовно. Знае, че са пенсионери и не знае от кога живеят в България. Св. А. обяснява, че сем. К. използват банкиране в България и имат български мобилни номера. Според свидетеля те не живеят постоянно в България, но когато идват, винаги му се обаждат. Знае, че са пансионери и пътуват често, както и, че А. К. притежава акции и фирми в Е. и У.. През лятото на 2025 г. прекарвали заедно една седмица в курорта Слънчев бряг. Свидетелят не знае колко време сем. К. прекарват в България..

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на адвокат К., като пълномощник на А. К. лично на 29.08.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 11.09.2025 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената заповед рег. № 513з-9991/21.08.2025 г. на началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Съставен и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на

отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, при които е констатирано, че то не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложено от административния орган.

На първо място е безспорно, че А. К., гражданин на Руската Федерация е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 29.08.2025 г. Същото е издадено на 28.08.2024 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, защото чужденецът е имал придобито право на пенсия в Руската Федерация.

В издаденото на К. разрешение за пребиваване № RA0266749, валидно до 29.08.2025 г. (л. 34), като адрес на лицето в Република България е вписан адрес: [населено място], ж.к. „М. 2“, [жилищен адрес] т. 6, ап. 20.

При извършената на 19.08.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с две лица, които са посочили, че не познават А. К..

За да издадат през 2024 г. разрешение за продължително пребиване на А. К., гражданин на Руската Федерация, съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], ж.к. „М. 2“, [жилищен адрес] т. 6, ап. 20, защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е държал, заедно със съпругата си този имот на валидно правно основание – договор за наем. Това обстоятелство беше потвърдено от собственика на имота и наемодател на сем. К. -Р. А.. Същият посочи, че те не живеят постоянно там, но когато посещават С., отсядат именно в този апартамент.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, получили право на пенсия в чужбина и разполагащи с достатъчно средства за издръжка. Очевидно, че чуждестранни пенсионери, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато на декларирания адрес. Целта на законодателя е била да осигури присъствие в страната на чуждестранни граждани, получаващи пенсия от обществените осигурителни фондове на чужда държава, за които може да се предположи, че няма да заемат работни места на български граждани и същевременно ще разходват отпуснатите им пенсии на място и други свои доходи в страната, като така ще подпомагат икономическото развитие на България.

В разглеждания казус при първоначалното издаване на разрешение за продължително пребиваване през 2024 г. А. К., гражданин на Руската Федерация посочил, че има осигурено

жилище на адрес на пребиваване [населено място], ж.к. „М. 2“, [жилищен адрес] т. 6, ап. 20. Тогава административният орган не е намерил, че това обстоятелство не е вярно, поради което е издал исканото разрешение.

Фактът, че оспорващият пребивав на този адрес, макар и не непрекъснато се потвърди и показанията на свидетеля А., които съдът намира за логични и обективни. Следва да се приеме, че по време на престойте си страната, А. и Т. К., пребивават на посочения адрес, в жилище, взето под наем, като същите са поели заплащането на всички комунални услуги – топлоснабдяване, водоснабдяване, електричество и т.н.

Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие А. К. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, апартаментът, находящ се в [населено място], ж.к. „М. 2“, [жилищен адрес] т. 6, ап. 20.

Предвид направеният извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че А. К. не е декларирал неверни данни, че живее на посочения от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с дотук приетото съдът не обсъжда като неотнормими към предмета на спора, доказателствата относно влизанията и излизанията от територията на страната на А. К.. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато на територията на страна за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 11.08.2025 г. от А. К., гражданин на Руската Федерация, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Воден от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К., гражданка на Руската Федерация, чрез адвокат М. К. заповед № 513з-9991/21.08.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на оспорващата е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 11.08.2025 г. от А. К., гражданин на Руската Федерация, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия:

